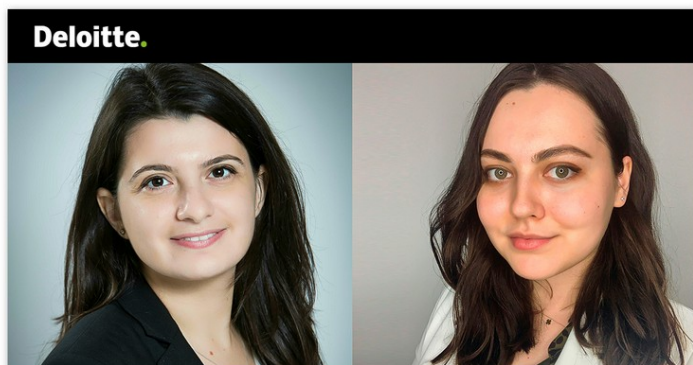


„Taxa Netflix” în România este pe punctul de a fi adoptată. Care sunt implicațiile?



Proiectul de lege care prevede introducerea unei taxe în România asupra veniturilor obținute de furnizorii de servicii media audiovizuale la cerere, cum ar fi Netflix, HBO GO, Amazon Prime Video, Voyo, de la utilizatorii români pentru vizionarea de filme online, cunoscută drept „taxa Netflix”, a fost adoptat de Camera Deputaților în data de 7 decembrie 2021. Pentru a deveni lege, în următoarea etapă, proiectul trebuie să treacă de Senat. În varianta adoptată de prima camera sesizată, cota de impozitare propusă este de 2%, la jumătate față de cea cuprinsă în forma inițială a proiectului de lege, respectiv 4%.

Baza la care s-ar aplica taxa de 2% este formată din veniturile obținute de operatorii vizați de la utilizatorii români, din tranzacții unice sau sub forma de abonament. Taxa ar urma să se aplice și entităților nerezidente, care nu au filiale înregistrate în România. Pe de altă parte, platformele care obțin venituri anuale mai mici de 65.000 de euro sau au un nivel de audiență sub 1% raportat la numărul total de abonați din România vor fi exceptate, conform proiectului menționat.

Taxa se va achita la Centrul Național al Cinematografiei, iar o parte din fondurile astfel colectate (40%) pot merge către finanțarea directă a producției cinematografice locale.

Tendințe internaționale în impozitarea serviciilor digitale

Prin adoptarea unei astfel de măsuri, România se alătură unui număr relativ restrâns de țări care au impus sau sunt pe punctul de a impune o fiscalizare similară asupra veniturilor din vizionarea de filme online, cum ar fi Portugalia, Polonia sau Canada.

Analizând argumentele aduse în nota de fundamentare a proiectului de lege, se remarcă o oarecare notă discriminatorie față de platformele de filme online. Inițiatorii precizează că introducerea noii taxe este necesară în contextul încasărilor în scădere la Fondul cinematografic, din cauza restricțiilor legate de pandemie, inclusiv închiderea salilor de cinematograf, în timp ce piața platformelor de filme online este în ascensiune.

Odată cu progresul tehnologic, dar și pe măsura schimbării comportamentului consumatorilor în contextul pandemiei de COVID-19, companiile care creează și distribuie conținut online au beneficiat de o creștere exponențială a vânzărilor. În acest context, era de așteptat ca statele să reacționeze prin direcționarea unor măsuri fiscale către aceste tipuri de companii. „Taxa Netflix” este inspirată dintr-un curent mai larg, existent în Uniunea Europeană, și anume taxa pe serviciile digitale.

Totodată, la nivel internațional, jucătorii care obțin venituri din domeniul digital se afla de mai mulți ani în atenția autorităților fiscale, preocupate să identifice soluții echitabile de impozitare a profiturilor obținute de aceste companii care își desfășoară activitatea în mediul virtual și nu au prezență fizică în țara în care se afla consumatorii. Există jurisdicții care au introdus deja sau aveau în plan să aplice, unilateral, impozite pe serviciile digitale, fie asupra unui spectru mai larg de servicii digitale (Franța, Spania, Italia, Marea Britanie) sau mai redus, cum ar fi „taxa Netflix” (propusă în România), dar acestea vor fi obligate să le elimine în momentul în care recomandările

Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE), axate prin cei doi piloni de impozitare a multinaționalelor (impozitul minim pe profit la nivel global, de 15%, și mecanismul de distribuire a profiturilor în țările sursa), vor fi adoptate, inclusiv de către România.

Între timp, pe plan local, dacă proiectul de lege trece de parlament în forma actuală, este de așteptat ca platformele de streaming video să fie nevoite să se **înregistreze fiscal în România** sau să desemneze un reprezentat fiscal pentru efectuarea demersurilor de plată a acestei taxe în țara noastră. Mai mult, dat fiind că respectivele companii au rezidența fiscală în alt stat, este posibil ca veniturile obținute din România să fie **dublu impozitate** - atât local, prin noua taxă, dar și în statul de rezidență -, astfel ca apare necesitatea implementării unui mecanism de compensare în perioada imediat următoare.